

Wereldkankerdag is in het leven geroepen om het bewustzijn rondom kanker te vergroten en om mensen met kanker en hun naasten de weg te wijzen naar passende zorg en ondersteuning. Ook in Nederland zijn vandaag tal van activiteiten.

Onder het motto *Wij kunnen, Ik kan*, inspireert Wereldkankerdag ons om te onderzoeken hoe wij - samen en individueel - kunnen bijdragen aan het verlichten van de impact van kanker.

**Wat gebeurt er met je als je in de bloei van je leven te horen krijgt dat je kanker hebt?
Irene Corzilius (36), bij wie vorig jaar borstkanker werd vastgesteld:**

"Ik zag het totaal niet aankomen. Ik was kerngezond, zat vol energie, had nooit klachten. En ik sportte drie keer in de week. Totdat ik vorig jaar april een knobbeltje in mijn borst voelde. In het ziekenhuis bleek dat ik twee verschillende tumoren had. Mijn leven stond op z'n kop: ik had borstkanker.

Het moment had niet slechter gekund. Twee weken daarna zou ik mijn scheiding afronden, dat was al heftig genoeg. Mijn familie en vrienden waren in shock toen ze het hoorden, het verdriet was groot. Na de diagnose heb ik ontzettend diep in de put gezeten. Doordat ik twee verschillende tumoren had, was de onzekerheid over de behandeling groot. Het was nog onduidelijk of en hoe de tumoren zouden worden weggehaald. Het idee dat je misschien doodgaat, dat is vreselijk. In mijn hoofd was ik de uitvaart al aan het plannen."

Stap voor stap

'Mijn zoon, die moest koste wat het kost zijn mama blijven houden'

"Maar toch bleef ik vechten. Ik dacht veel aan mijn zoon van vijf. Hij moest koste wat het kost zijn mama blijven houden. Mijn overlevingsdrang was onbeschrijfelijk. Vooral toen er duidelijkheid kwam over de behandelingen en ik het behandelplan zag, ontstond er perspectief. Eindelijk voelde ik weer hoop. Ik besloot positief te blijven en alles stap voor stap te doen.

De behandelingen werden gestart. Ik ging er compleet voor. Alles om maar te overleven. Het medisch personeel verdient echt een pluim, iedereen was zo vriendelijk. Ik onderging zware chemo, een borstsparende operatie en bestralingen. Mijn lichaam werd daardoor steeds zwakker: ik werd moe, kreeg last van heftige misselijkheid en werd heel gevoelig voor smaken en geuren."

“Na de laatste behandelingen viel ik in een zwart gat. Het behandelplan had me een soort zekerheid gegeven, nu was er niks meer in het vooruitzicht. Afgelopen dinsdag ben ik begonnen aan een anti-hormoonkuur, die ik tien jaar lang moet blijven doen. Dat voelt vreemd: tien jaar aan de medicatie. Ook ben ik nog steeds erg moe en merk ik dat ik een kort lontje heb gekregen. Mijn lichaam heeft het zwaar gehad, vertelden de doctoren, en tussen de behandelingen door heb ik nauwelijks kunnen herstellen. Dat voel ik nog elke dag.

Er is ook nog steeds angst. Doordat ik veel met andere kankerpatiënten heb gepraat, besef ik heel goed dat de ziekte elk moment weer kan terugkomen. Door de kanker ben ik het vertrouwen in mijn lichaam compleet verloren. Gelukkig sta ik onder scherp toezicht en vertrouw ik op de doktoren in Nederland. Ik ben in goede handen.”

“Gelukkig zijn er ook mooie momenten waarop ik de kanker even vergeet. Bijvoorbeeld wanneer ik samen ben met mijn lieve vriend en zoon, mooie muziek hoor of lekker kan sporten en uitstapjes maak. Ik heb geleerd om van het ‘nu’ te genieten en ben heel dankbaar voor de dingen die goed gaan. Ik zie weer toekomst. Een heel mooie zelfs. Over een maand of twee wil ik weer gaan werken – ten tijde van de diagnose was ik ambulante begeleider voor autisten – en mijn ‘oude’ leven weer oppakken.

Wereldkankerdag had vorig jaar voor mij nog geen betekenis. Nu weet ik als geen ander wat kanker met je leven doet. Het is belangrijk dat er aandacht is voor deze ziekte en dat er veel meer geld naar onderzoek gaat. Aan andere vrouwen wil ik meegeven dat zelfonderzoek ontzettend belangrijk is. Als je een knobbeltje voelt, steek dan niet je kop in het zand en schakel zo snel mogelijk hulp in. En pak de regie in je behandeltraject; vraag om second opinions en kies een ziekenhuis waar je een goed gevoel bij hebt.

Irene hoopt dat zij met het delen van haar verhaal tenminste één iemand kan helpen. Al is het maar om diegene een hart onder de riem te steken.”

Weet u,..Kanker raakt niet alleen degene die ziek is maar óók diens gezin, familie, vrienden en andere naasten. Wij kunnen er voor hen zijn door een luisterend oor te bieden en een helpende hand toe te reiken.

Het antwoord op onze vragen zullen wij niet vinden,.....onze zoektocht naar antwoorden wordt misschien meer een zoektocht naar de vraag hoe om te gaan met die vreselijke ziekte en het verdriet van dierbaren, naasten.

Het raakt ons ook zelf. Zelf ben ik in ruim 6 jaar op mijn broer na al de leden van ons ouderlijk gezin verloren aan deze ziekte.

Je vraagt je dan af hoe wij om moeten gaan met de confrontatie van de kwetsbaarheid van ons mensen.

Misschien door zelf het antwoord te zijn op de vraag? Soms eens stil staan bij de ander en het verschil willen maken?

Door bijvoorbeeld Niet zo moeilijk over dingen te doen en zorg te hebben voor een ander. Niet treuren, maar het leven vieren. Niet chagrijnig zijn, maar vrolijk. Genieten van het leven en van de kleine dingen. Omdat je daarmee het verste komt.

Deze ziekte is een soort van boodschapper van de dood en het leven en leert ons telkens weer dat schoonheid, dat ene moment, slechts een fluistering is. Dat ene moment,..wanneer je er bent.... voor die ander, voor elkaar,..die ons vertelt geen tijd te verspillen.

Die ons vertelt nu meteen te zeggen dat wij er voor elkaar zijn, het leven willen vieren,.... van elkaar houden.

Samen kunnen wij een verschil maken voor mensen met kanker en voor hun naasten. En dat,... Dat vraagt iets van U.